

Pabeidzot ikvienu grāmatu, man ir labi padarīta darba sajūta, tomēr starp romāniem, kurus esmu sarakstījis gadu laikā, daži man ir īpaši tuvi. Un es esmu pārliecināts, ka “Melnā grāmatiņa” ir vislabākais darbs, kuru esmu paveicis pēdējo divdesmit gadu laikā. Es ceru, ka jums tā patiks.

Džeimss Patersons

Spožiem pavērsieniem bagāts trilleris. Daudzi lasītāji būs vienispriestis ar Patersonu, ka šis tiešām ir vislabākais darbs, kuru autors ir sarakstījis pēdējo gadu laikā.

Publishers Weekly

Romānā “Melnā grāmatiņa” noslēpums ir autentisks, ceļš uz to – patiesas spriedzes piesātināts, un galvenie varoņi un notikumi paliek atmiņā daudz spēcīgāk nekā iepriekšējos Džeimsa Patersona darbos.

Kirkus Reviews

Priecāties par Džeimsa Patersona talantu slavas zenītā ir gandrīz tikpat aizraujoši kā lasīt “Melno grāmatiņu” – absolūti satriecošs sižets, kas neļaus uzminēt atrisinājumu līdz par pārsteidzošajam finālam.

Karīna Slotere

“Melnajā grāmatiņā” ir vairāk negaidītu pagriezīenu nekā Pirmās formulas sacensībās, un arī temps ir tikpat straujš. Dziļi varoņu raksturojumi, nedaudz humora un pilnīgi negaidīta kulminācija – klasisks Patersona trilleris.

Breds Teilors

**JAMES PATTERSON
DAVID ELLIS**

THE BLACK BOOK

**DŽEIMSS PATERSONS
DEIVIDS ELLISS**

**MELNĀ
GRĀMATIŅA**

No angļu valodas tulkojusi
Aija Čerņevska

821.111(73)-31

Pa 755

James Patterson, David Ellis

THE BLACK BOOK

Copyright © 2018 by James Patterson

This edition arranged with Kaplan/DeFiore Rights through

Andrew Nurnberg Associates Baltic.

Vākam izmantoti attēli © www.iStockphoto.com/123ducu/mactrunk

Arņa Kilbloka vāka dizains

Džeimss Patersons, Deivids Elliss

MELNĀ GRĀMATIŅA

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja VIJA KILBLOKA

Projektu vadītāja *Una Orinska*

Redaktore *Kristīne Kupce*

Korektores *Elīna Kola, Diāna Graudiņa*

Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*

Maketētāja *Egija Bļinova*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,

Rīgā, LV-1010. Red. nr. T-648.

Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Aija Čerņevska, 2021

© Mākslinieciskais noformējums, literārā apdare, izdevums latviešu valodā,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2021

ISBN 978-9934-0-9308-1

TAGADNE

VIENS

PATIJA HĀRNIJA nobremzē nemarkēto sedanu divus kvartālus pirms galamērķa, kur šaurajās ielās sadrūzmējušies patruļu automobiļi, nakts tumsā zibinot spožās bākugunis. Vismaz kādi divdesmit policijas auto.

Patija izkāpj no automašīnas, uzmet kaklā saitīti ar policijas žetonu. Ārā valda aprīļa sākumam neierasts aukstums. Taču Patija ir netikami sakarsusi.

Noskrējusi vienu kvartālu, viņa nonāk pie dzeltenās lentes, ar ko norobežots ārējais perimetrs. Kāds policists nāk pretī, lai viņu apturētu, bet, ieraudzījis žetonu, ļauj doties tālāk. Patija nepazīst šo policistu, tas viņu arī ne. Tā arī labāk.

Mērķis vairs nav tālu. Sviedri kož acīs, piemirkušais T kreklis pielīpis pie krūtīm, par spīti aukstumam, nervi saspringti līdz pēdējam.

Viņa pazīst šo daudzdzīvokļu namu arī bez sekošanas norādēm. Pie ieejas sapulcējušies vairāki policisti, viens no tiem, arī detektīvs tāpat kā Patija, atpazinis nācēju, steidzas viņai pretī. Vīrieša sejā lasāma tikai līdzjūtība.

– Ak šausmas, Patij...

Viņa aizbrāžas tam garām un ieskrien ēkas vestibilā. Gaisā vēdī drīzāk bērēm raksturīga noskaņa, nevis nozieguma vietas

apskates ierastā rosība – policisti un detektīvi, bēdu pārņēmti, stāv, nodūruši asaru aizmiglotus skatienus, dažī mierina cits citu. Nav laika tādām vājumam.

Patija spraucas uz lifta pusi, pa ceļam ar skatienu meklējot vestibila stūros izvietotās novērošanas kameras, – sens paradums, tikpat neapzināts kā elpošana. Viņa pamana noziegumu vietu apskates ekspertu grupu, kas lifta kabīnē meklē pirkstu nospiedumus, tāpēc ar kāju pasit vaļā kāpņu telpas durvis. Viņa zina, ka jākāpj uz sesto stāvu. Zina, uz kuru dzīvokli jādodas.

Patija joņo, lēkdama ik pa diviem pakāpieniem, plaušas svilst no elpas trūkuma, kājas sāk ļodzīties, iekšas sažņaudzas nelabumā. Nespēka un panikas pārņemta, viņa apstājas trešā stāva kāpņu laukumiņā, viena apkārt valdošajā haosā, un uz brīdi nosligst tupus, ieķeras ar pirkstiem matos, lai saņemtos, bet viss augums trīc un dreb, asaras lielām lāsēm pil uz betona grīdas.

Tev tas ir jāizdara, viņa pavēl sev.

Patija turpina skriet augšup pa kāpnēm, krampjaini elpojot, līdz beidzot atgrūž vaļā sestā stāva durvis.

Šeit valda lietišķa rosība – eksperti uzņem fotogrāfijas, meklē lietiskos pierādījumus, detektīvi zilos uzvalkos izjautā kaimiņus un Remziju no Tiesu medicīnas biroja.

Patija pasper soli uz priekšu, tad vēl vienu, bet viņai šķiet, ka stāv uz vietas, ka nespēj tikt uz priekšu, it kā būtu nonākusi kādā šausmu kambarī...

– Tur nedrīkst iet iekšā!

– Patij!

– Detektīve Hārniņa! Patij!

Kāds satver viņas elkoni. Gluži kā palēninātā filmas kadrā viņas skatiens pievēršas Viza sejai, kuplajām ūsām, apaļajiem vaigiem, viņa pat sajūt cigāru dūmu smaržu.

– Patij, man... ak, Svētā Dievmāte... man tik ļoti žēl!

– Viņš... vai viņš ir... – Pārāk grūti ir pabeigt šo jautājumu.

– Viņi visi, Patij, – Vīzs atbild. – Lai cik neizturami smagi man ir pavēstīt to tev.

Viņa purina galvu, cenšas atbrīvot satverto roku.

– Tu nedrīksti iet tur iekšā, Patij. Vēl ne.

Vizs aizstājas priekšā durvīm, aizšķērsojot ieeju.

Viņa ar pūlēm atgūst runas spējas. – Es esmu... zinu, kā rīkoties... nozieguma vietā.

Nozieguma vietā. It kā šī būtu tikai kārtējā ierastā ļaundarība, ar ko viņa saskaras teju ik dienu.

– Tikai ne šeit, detektīve. Vēl ne. Ļauj mums vispirms... Patij, nomierinies...

Patija izraujas no kolēģa tvēriena, mēģina viņu atgrūst. Vizs brīdi pretojas, tad satver jaunās sievietes plecus.

– Patij, lūdzu, – viņš saudzīgi uzstāj. – Nekas tāds māsai nav jāredz.

Viņa ielūkojas Viza sejā, tomēr nespēj to īsti saskatīt, jo pūlas tikko dzirdētos vārdus aptvert ar prātu. Varbūt Vizam ir taisnība – viņai tiešām nevajadzētu tagad redzēt savu brāli, varbūt tad viņš nebūs miris, nebūs tiešām zudis uz mūžiem...

Pēkšņi nošķind lifta zvaniņš.

Bet ar liftu taču nedrīkstēja braukt. Tur taču strādāja eksperti, meklējot pirkstu nospiedumus. Kurš tad tagad brauc augšup? Laikam kāds no priekšniecības...

Ak, vai...

– Ieradies galvenais detektīvs, – kāds paziņo.

Patija paraugās pār Vizņevska plecu.

Staltais, kalsnais augums, apņēmīgā gaita, ērgļa deguns – viņa no tā nav mantojusi neko.

– Tēt, – Patija izdveš ar aizžņaugtu rīkli, jūtot, ka tūlīt zaudēs pēdējās savaldības kripatas.

Viņas tēvs, galvenais detektīvs Daniels Hārnijs, steigā virs saburzīta krekla uzrāvis sporta jaku, paplānie mati izspūruši, acis jau sāpju ēnu aptumšotas. – Meitiņ, – viņš atsaucas, ieplešot rokas. – Ak, manu mazo eņģelīt...

– Tēt, vai tā ir patiesība? – Patija iejautājas tēvam pie krūtīm, iesligstot viņa ciešajā apkampienā, it kā viņš zinātu labāk,

it kā būtu atgriezies bērība un tēvs zinātu atbildes uz visiem pasaules jautājumiem.

– Es gribu redzēt savu dēlu, – tēvs paziņo, uzrunājot Vizņevski. Satvēris Patiju zem rokas, it kā pavadot baznīcā pie altāra, viņš pagriežas uz durvju pusi.

– Es saprotu, ser, – atbild Vizs. – Bet tas ir... tas nav... saņemieties, ser!

Tēvs ieskatās Patijai acīs, viņa sejas izteiksme ir tik noslēgta kā mūris, kas spēj apturēt jebkuru vētru. Patija pamāj ar galvu.

Aizlūzušā balsī viņš izriko: – Ejiet pa priekšu, leitnant!

DIVI

PATIJA DOMĀS nospiež slēdzi, pārejot uz citu darbības režīmu. Viņa visu uztvers aukstasinīgi. Kā detektīve, nevis kā māsa. Viņa apskatīs nozieguma vietu, nevis savu mirušo dvīņubrāli. No visa spēka ieķērusies tēva rokā, viņa sper soli uz flizētās dzīvokļa priekšnama grīdas.

Viņa pazīst šo vietu. Tieši preti ir dzīvojamā istaba, pa kreisi – maza virtuvīte, bet tālāk dziļumā guļamistaba un vannasistaba. Tāds pats plānojums kā daudziem dzīvokļiem Čikāgas augstceltnēs, taču šo viņa pazīst īpaši labi. Viņa šeit jau ir bijusi.

Pirmā reize bija vakar.

Dzīvoklī uzreiz iestājas klusums, it kā kāds būtu brīdinoši pacēlis roku. Visi, kas tikko bija rosīgi darbojušies – meklējuši pirkstu nospiedumus, fotografējuši, vākuši audu un šķiedru paraugus vai sarunājušies –, sastingst, kad telpā ienāk galvenais detektīvs kopā ar savu meitu, arī detektīvi.

Patija novērtē visu kā profesionāle. Ne priekšnamā, ne dzīvojamā istabā nav redzamas cīņas pēdas. Mēbeles savās vietās, flīžu grīda tīra un spodra, nekādu nekārtības pazīmju, neskaitot detektīvu un ekspertu radītās.

Kāds noregulējis kondicionētāju uz pilnu jaudu, gaiss ir svaigs un vēss, tātad varētu aizkavēt cianozi...

Cianoze. Mana brāļa nedzīvais ķermenis.

– Tie ir guļamistabā, – paskaidro Vizņevskis, iedams pa priekšu. – Ser, es tomēr nevaru jums atļaut tur ieiet, jūs taču saprotat. Jūs esat tuvākais radnieks vienam no...

– Es tikai gribu redzēt. Es neiešu iekšā, leitnant, – tēvs atbild ierasti lietišķajā un stingrajā tonī, taču Patija, iespējams, vienīgā, spēj saklausīt apvaldītas trīsas viņa balsi.

Patijas skatiens klist apkārt, neko īsti nepamanot. Eimija vienmēr uzturēja kārtību savā dzīvoklī. Patija bieži bija redzējusi steigā uzkoptas nozieguma vietas, bet šeit nekas neliecināja par steidzīgu grīdas mazgāšanu, gaisa atsvaidzinātāja izsmidzināšanu vai neveiksmīgiem mēģinājumiem noberzt traipus vai izsūkt grīdu. Ne dzīvojamā istabā, ne virtuvē nav redzamas vardarbības pēdas.

Viss notikušais slēpjas guļamistabas sienās.

Sarkana nozieguma vietas lente, iekšējais perimetrs, kas noslēdz piekļuvi guļamistabai.

Tēvs saudzīgi aizstājas priekšā Patijai, aizsedzot skatu, lai varētu pirmais ielūkoties guļamistabā. Viņš pārliccas pār sarkano lenti, dziļi ievēl elpu, tad pagriežas pa labi, lai ieskatītos telpā dziļāk.

Viņš teju uzreiz cieši aizmiedz acis un novēršas, sastingstot ar aizmūrētu elpu. Tad ar pūlēm norij siekalas, atver acis – viņa skatiens šķiet pamiris no šausmām – un atkal pagriežas, lai paskatītos.

Viņš nomurmina: – Dieva dēļ, kas te īsti notika?

Vizņevskis smagi nopūšas. – Liķu novietojums un pārējais... viss izskatās gluži nepārprotami, ser.

Patija saņem drosmi un paspraucas garām tēvam, lai ielūkoties istabā.

Trīs nedzīvi ķermeņi. Keita – detektīve Ketrina Fentone – guļ uz paklāja, sastingušo acu skatiens truli pievērsts griestiem, virs labās uzacs šāviena brūce. Diezgan tīra brūce – no tās stiepjas tikai sīka asiņu tērcīte, pārējais laikam gravitācijas spēka ietekmē izplūdis pa izejas brūci pakausī un iesūcies paklājā,

ko aizsedz sarkanbrūnie mati. Keitas *Glock* pistole nokritusi uz grīdas mazliet tālāk, nekā varētu aizsniegt ar kreiso roku.

Patija koncentrē visu uzmanību uz Keitu. Ne jau tāpēc, ka nebūtu iepriekš redzējusi liķi, viņa tos redzējusi desmitiem, un ne tāpēc, ka viņai patiktu Keita, jo nepatika, bet gan tāpēc, ka tas ir mazāk sāpīgi nekā redzēt visu pārējo šajā telpā – to, kas pagaidām ir pamanīts tikai ar acs kaktiņu.

Gultā ir divi liķi – viņas brālis Billijs un Eimija Lentini, abi kaili. Eimijai šauta brūce tieši sirdī, tikai viens šāviens. Viņa sēž ar izplestām rokām un kājām, galva noslīgusi pār gultas kreiso malu, aiz muguras tik tikko samanāms liels asiņu traips.

Un tad...

Billijs. Patija pievērš viņam ciešu skatienu, sirds izmisīgi daudzās, ķermeni pārņem ugunīgs karstums, redzot savu dvīņubrāli ar taisnu muguru sēžam gultā, asiņu tērcīte noplūdusi pār sejas labo pusi, galva noslīgusi uz pleca, acis aizvērtas rāmā mierā.

Ja nebūtu asiņu un brūces, liktos, ka viņš ir aizmidzis. Atšķirībā no māsas viņam piemita šādas spējas. Patijai, lai varētu aizmigt, vienmēr bija ērti jāiekārtojas uz sāniem ar spilvenu starp kājām. Billijam gan ne. Viņš varēja mierīgi nosnaust visu nakti, sēžot krēslā vai gultā. Viņš varēja uz īsu brīdi iesnausties ģeometrijas stundas laikā, nenododot sevi ne ar skaņu – ne iekrācoties, ne pēkšņi uztrūkstoties. Viņš prata aizmigt slepeni – tieši tāpat kā slepeni dzīvot un arī daudz ko citu darīt slepeni. Viņš prata slēpt bailes, emocijas, domas un bēdas aiz nemainīgi labsirdīgās sejas izteiksmes. Patija vienīgā to zināja. Viņa vienīgā īsti saprata savu brāli.

Billij, tu esi tikai aizmidzis.

Lūdzu! Tā esmu es, Billij, mosties! Atver acis un saki: "Pārsteigums!"

Lūdzu, esi aizmidzis!

– Vēl, protams, pāragri spriest, – Vizņevskis skaidro galvenajam detektīvam. – Bet izskatās, ka detektīve Fentone ienāca, ieraudzīja viņus kopā un atklāja uguni. Billijs šāva pretī. Viņi

nogalināja viens otru. Sasodīta apšaude kā kovboju filmā tieši guļamistabā.

– Ak šausmas!

Nē, Patija klusībā nodomā. Tā tas nenotika.

Viņai saļodzās kājas, sagriežas galva. Kāda roka velk viņu projām – tas ir tēvs. Vēl pirms brīža viņa baidījās paskatīties uz brāli, bet tagad tās pašas bailes neļauj atraut skatienu no viņa. Tēvs ievilk Patiju atpakaļ dzīvojamā istabā. Klātesošie pārtrauc iesākto un nopēta tēvu un meitu kā muzeja eksponātus.

Patijai aiz muguras guļamistabā klusi ieiet mediķi ar liķu maisiem.

Liķu maisi. Šī doma uzdzen neizturamas sāpes.

– Mēs to izmeklēsim stingri pēc noteikumiem, – tēvs uzrunā padotos. – Tur iekšā ir mans dēls, jā, taču viņš bija policists. Tas ir vissvarīgākais – viņš bija policists. Turklāt sasodīti labs policists. Godiniet viņa un detektīves Fentones piemiņu, izmeklējot šo lietu, kā pienākas. Pēc reglamenta! Bez kļūdām. Bez paviršības. Cik vien labi spējat. Un atrodiēt...

Tēva balss apraujas. Visi policisti svinīgi māj ar galvu. Patijai aizžņaugusies rīkle, mokoši grūti ievilkt elpu.

– Atrodiēt vainīgo, – tēvs pabeidz teikumu. – Atrisiniēt šo noziegumu.

Pēkšņas klaustrofobijas pārņemta, Patija pagriežas un dodas uz durvju pusi. *Tas nenotiek īstenībā, viņa nospriež. Tas nemaz nenotika.*

– Ak mīļais Dievs!

Šie vārdi atskan, kad Patija gandrīz tikusi līdz durvīm. Bet tos nesaka viņas tēvs. Tos nesaka arī neviens policists dzīvojamā istabā.

Tā iesaucas kāds no guļamistabā esošajiem mediķiem.

– Mēs sataustījām pulsu! Ir pulss! – skaļi paziņo vīrieša balss. – Vienu vēl var glābt!